

ФОРМА І ЗМЕСТ

(Заканчэнне.
Пачатак на 1-й стар. «МС».)

Сказана — зроблена. Ала Сяргееўна разам з паплечнікамі і сельвыканкамам аформіла дакументы, напісала пра сваё бачанне мясцовай ініцыятывы ў рамках праекта Tandem-III «Супрацоўніцтва для развіцця мясцовых таварыстваў і ўдзелу грамадзян у мясцовым самакіраванні» пры падтрымцы Еўрапейскай асацыяцыі мясцовай дэмакратыі (ALDA) і асветніцкага грамадскага аб'яднання «Фонд імя Льва Сапегі». Цяпер аб гэтым расказвае нават спецыяльная таблічка-шыльда. А тады да таблічкі было яшчэ далёка. Збіраліся разам, абмяркоўвалі, завадатарам агульнай справы стала стараста пасёлка Таццяна Камінская.

Робім для сябе

Па гранце атрымалі каля 4,5 тысячы еўра. За гэтыя сродкі купілі арэлі, каруселі, невялікі батут, некалькі лавак. Спачатку думалі абсталяваць дзіцячую пляцоўку літаральна ў некалькі дзясяткаў квадратных метраў, на большае не размахваліся. (Месца выбралі даўно — раней тут пастаянна пасвіліся козы.)

На будаўніцтва і абсталяванне месца адпачынку дзяцей сабраліся самыя актыўныя бацькі сямействаў. Многія прыйшлі сем'ямі, мужчыны ставілі і муравалі элементы канструкцый, жанчыны і дзеці фарбавалі, упрыгожвалі. Агароджу яшчэ не паставілі, як прыйшло разуменне, што пляцоўка мусіць быць большай: сюды трэба больш прыстасаванняў для актыўнага адпачынку дзяцей. Некаторыя энергічныя бацькі знайшлі будаўнічы матэрыял, было зроблена яшчэ некалькі лавак. Тут падключыліся іншыя дэпутаты сельскага Савета, кіраўнікі сельгаспрадпрыемстваў. Яны дапамаглі з тэхнікай, бо патрабавалася падвозіць то пясок, то цэмент. А потым ідзі сталі нараджацца адна за адной: нешта падгледзелі ў горадзе, нешта знаходзілі ў інтэрнэце. Фарбавалі старыя шыны. Выраблялі сваімі рукамі ма-

лыя архітэктурныя формы, паступова паяўляліся сімпатычныя драўляныя грыбкі, фігуркі жывёл. Нехта прынёс старадаўні бабулін куфар, але не для ўпрыгажэння: туды склалі ўвесь дзіцячы пясочны інвентар — ведры, граблі, лапаты, формы, каб не насіць «прылады» кожны раз з дому. Агульная цацачная маёмасць, дарэчы, знаходзіцца ў кufры ўжо год, і ніхто яе не забірае.

Футбольнае поле і карабель

Але ж пакуль малыя гуляюць, дарослым таксама варта бавіць час з карысцю. Таму абсталявалі побач валебольную пляцоўку, потым поле для міні-футбола, далей — поле для вялікага футбола. Знайшлі спонсараў і паставілі турнікі ды брусы для заняткаў гімнастыкай (на якіх, дарэчы, нават нягледзячы на дробны дождж, у дзень прыезду карэспандэнта займаліся падлеткі).

Стараста Таццяна КАМІНСКАЯ.

Урачыстае адкрыццё пляцоўкі адбылося год таму, 30 чэрвеня. Сабраўся ўвесь пасёлак, людзі не толькі віншавалі адзін аднаго з добрай падзеяй у жыцці населенага пункта — яны дзяліліся ідэямі, абмяркоўвалі, як развіваць далей інфраструктуру для адпачынку. Адзін з актыўных удзельнікаў будаўніцтва пляцоўкі Вадзім Главацкі пра-

панаваў надаць закончаны выгляд гэтаму грамадскаму цэнтру адпачынку і ўзвесці збудаванне, якое нагадвала б карабель. І знайшоў падтрымку. Людзі сабралі грошы, купілі драўніну, і зноў закіпела работа. Паступова з'явіліся барты, палуба, лесвіцы, штурвал. Сёння мала сказаць, што дзеці любяць гэты карабель, яны адсюль не вылазяць!

Грамадская адказнасць

Але ж адна справа зрабіць цудоўны і патрэбны аб'ект, іншая — яго захаваць. Вось тут і праявілася грамадская салідарнасць. Маёмасць агульная, усе сочаць за яе захаваннем і беражлівым карыстаннем.

— І не толькі дарослыя, а нават падлеткі звяртаюць увагу і робяць заўвагі, калі хто не вельмі правільна сябе паводзіць, — расказвае Святлана Гангала. — Проста прыемна бачыць, як мяняецца грамадская псіхалогія: з ранейшага «агульнае — значыць, нічыё» на сённяшняе «агульнае — значыць, маё, я за яго адказваю».

Стараста Таццяна Камінская расказала, як адна прыезджыя дзяўчынка падышла да батута і спытала, колькі трэба заплаціць, каб паскакаць на ім. А мясцовыя хлапчкі не без гонару адказалі: «У нас усё бясплатна!» Дарэчы, за батутам таксама сочаць дарослыя. А дзеці ведаюць, што скакаць на ім трэба толькі па адным, бо ён невялікі. І прытрымліваюцца гэтага правіла. На зіму батут здымаюць, складваюць у гаражы аднаго з жыхароў.

Зноў за справу

А яшчэ, адзначыла старшыня сельскага Савета, узвядзенне і абсталяванне гэтай пляцоўкі паўплывала на агульную атмасферу жыцця ў пасёлку. Людзі лепш пазнаёміліся, пасябравалі, цяпер больш камунікуюць паміж сабой. На Новы год, не згадваючыся, выйшлі сюды, каб павіншаваць адно аднаго са святам. Пляцоўка стала галоўным грамадскім цэнтрам. Тут, відаць, і вырашылі, што трэба ачысціць

Старшыня сельскага Савета дэпутатаў Святлана ГАНГАЛА і старшыня раённага Савета дэпутатаў Іван ДАЎЖУК.

забалочаны ўчастак па вуліцы Новай і ператварыць яго ў культурны вадаём. Вопыт ёсць, так што вясной зноў узяліся за справу. Знайшлі тэхніку, ачысцілі ранейшую не то яму, не то равок, прыбралі бур'ян навокал. Атрымаўся невялікі прыгожы вадаём. Потым запусцілі туды малька рыбы — хутка будзе і рыбалка. Сельвыканкам купіў сетку, жыхары паставілі агароджу. Ужо набылі насенне травы, пасля дажджу можна будзе пасеяць і акултурыць бераг.

А далей у планах жыхароў Птушкафабрыкі побач з пляцоўкай узвесці сцэну, каб можна было праводзіць дзень пасёлка ці іншыя святы з запрашэннем самадзейных артыстаў. Не сумняваюся, што гэта ў іх атрымаецца.

Святлана ЯСКЕВІЧ.

Іван ДАЎЖУК, старшыня Кобрынскага раённага Савета дэпутатаў:

— У пасёлку Птушкафабрыка мы маем цудоўны прыклад, калі атрыманы з дапамогай дэпутацкай ініцыятывы грант стаў штуршком для развіцця грамадскага самакіравання. Людзі зразумелі, што яны многае могуць зрабіць самі для паляпшэння якасці жыцця. І здзейснілі гэта. Самае галоўнае, што рэалізацыя адной ініцыятывы стала трамплінам для другой.

ЗВАРОТНАЯ СУВ'ЯЗЬ

Усе формы работы добрыя. Асабліва тыя, што прыносяць вынікі

Дэпутат — абраннік народа, людзі чакаюць, што з яго дапамогай іх жыццё будзе мяняцца да лепшага, стане больш камфортным і ўладкаваным.

— І мы проста не можам не апраўдаць іх спадзяванні, — кажа **старшыня Барысаўскага раённага Савета дэпутатаў Пётр НАВІЦКІ**. — У нашым дэпутацкім корпусе 17 жанчын і столькі ж мужчын. Гэта нераўнадушныя, крэатыўныя, творчыя людзі, якія выкарыстоўваюць розныя формы работы і зваротнай сувязі з насельніцтвам.

Напрыклад, кожную другую сераду месяца ладзяцца сустрэчы з выбаршчыкамі з выездам на месца. У іх прымаюць удзел дэпутаты Мінскага абласнога, раённага, а таксама сельскіх Саветаў. У раёне налічваецца 12 сельсаветаў. Кожны з іх атрымліваецца наведаць раз на месяц. Акрамя таго, у раёне дзейнічае сем інфармацыйна-прапагандысцкіх груп, якія ўзначальваюць старшыня райвыканкама, яго намеснікі

і старшыня райсавета — туды ўваходзяць таксама дэпутаты абласнога і раённага Саветаў. Людзей папярэджаюць аб мерапрыемстве загалда, інфармацыю размяшчаюць на сайце райвыканкама, у населеных пунктах сельсавета. На сустрэчу запрашаюцца і спецыялісты адпаведных службаў, якія могуць даць кампетэнтныя адказы, акрэсліць шляхі рашэння той ці іншай праблемы.

— У Мінскай вобласці ўжо некалькі гадоў запар праводзяцца дні дэпутата. У якім фармаце праходзяць яны ў вашым раёне? — пацікавілася карэспандэнт «МС».

— Разам з дэпутатамі, старшынямі сельвыканкамаў вывучаем надзённыя патрэбы, пажаданні выбаршчыкаў і на пэўны дзень прызначаем сустрэчу ў канкрэтным сельсавеце. З сабой бярэм прадстаўнікоў розных службаў. Напрыклад, калі ёсць пытанні па рабоце гандлю, запрашаем старшыню райспажыўсаюза або спецыяліста аддзела гандлю і паслуг

райвыканкама. У кожным населеным пункце пытанні розныя: дзесьці людзі наракаюць на гандлёвае абслугоўванне, дзесьці — на нездавальняючае дарожнае пакрыццё, транспартныя зносіны. Тыя пытанні, якія ў маёй кампетэнцыі, з улікам вопыту работы вырашаю сам. Не магу не сказаць і аб тым, што ў раёне не першы год складаецца графік правядзення свят вёсак. Папярэдне парадкуем населены пункт усёй грамадой: прадпрыемствы, арганізацыі, дэпутаты, грамадскія арганізацыі. Агульныя высілкі дазваляюць прывесці вёску ў належны стан. А для саміх жыхароў такія святы — магчымасць адпачыць, павесяліцца, больш даведацца аб жыцці сваіх землякоў, гісторыі краю. Падчас свята не забываем літаральна ніводнага чалавека: віншваем і ўручаем падарункі самым пажылым і самым маленькім жыхарам, перадавікам, гаспадарам за самае лепшае ўтрыманне падворкаў. Ладзяцца шматлікія конкурсы, віктарыны, канцэрты.

Дэпутаты і старшыня райсавета дзейнічаюць па

Пётр НАВІЦКІ: «Хто не памятае гісторыі сваёй Айчыны, той не мае будучыні».

прынцыпе «хто не памятае гісторыі сваёй Айчыны, сваёй малой радзімы, у таго няма будучыні». Апошняе гады яны аднаўляюць і ўладкоўваюць гістарычныя мясціны. Барысаўскі раён стаў арэнай змагання рускіх войскаў з арміяй Напалеона ў 1812 годзе, яго тэрыторыю моцна закрунула Вялікая Айчынная вайна — тут налічваецца 156 помнікаў па ўвекавечанні памяці землякоў.

— Да канца 1941 года ў паўночнай частцы раёна пачаў дзейнічаць партызанскі атрад на чале з пер-

шым сакратаром Барысаўскага райкама партыі Іванам Апанасавічам Ярашам. Партызаны нечаканымі налётамі, мініраваннем дарог, узрывамі эшалонаў, засадамі вымотвалі сілы ворага. Мы аднавілі шэсць зямлянак з васьмі ў тым месцы, дзе базіраваўся партызанскі штаб, — кажа Пётр Навіцкі.

Сёлета да 74-й гадавіны вызвалення Барысава ад нямецка-фашысцкіх захопнікаў і 916-годдзя з дня заснавання горада плануецца арганізаваць веларабег па гістарычных мясцінах гора-

да і раёна. Ініцыятары яго — дэпутаты раённага Савета. Згоду на ўдзел далі таксама дэпутаты Палаты прадстаўнікоў Нацыянальнага сходу Беларусі, грамадскіх арганізацый. Ад Вечнага агню будзе запалены факел і па маршруце рабегу на кожным пахаванні ад яго запаліць лампадкі ў памяць землякоў, якія аддалі жыццё за мірную будучыню.

Акрамя таго, усе дэпутаты замацаваны за сем'ямі, дзеці ў якіх знаходзяцца ў сацыяльна небяспечным становішчы. Народныя абраннікі пры наведванні вывучаюць бытавыя ўмовы пражывання выхаванцаў, уручаюць ім падарункі, пры магчымасці — адзенне. А яшчэ аказваюць падтрымку сем'ям, што выходзяць дзяцей з інтэрнатаў. Разам з раённай арганізацыяй РГА «Белая Русь», раённым тэрытарыяльным цэнтрам абслугоўвання насельніцтва наведваюць старажылаў, якім па 100 і больш гадоў. Уручаюць ім каштоўныя падарункі, віншуюць са значымі датамі.

Таццяна ЛАЗОЎСКАЯ.